

Van-e nemzetstratégiánk?

Nézem a tévét, hallgatom a rádiót, olvasom a sajtót, megpróbálok tájékozódni a világban, de a legnagyobb igyekezetem ellenére sem tudom eldönteni, hogy a délvidéki magyarságnak van-e valamilyen (közeli vagy távolabbi) nemzetstratégiája. Van-e jövőképe, miként képzei el a társadalmi (nem csupán az egyéni) fölemelkedést, a nemzetben való megmaradást, és egyáltalán miként képzei el a holnapokat? Vagy csak sodortatja magát térben és időben a történelem vihara által, passzívan, ellenállás nélkül, kitéve magát a szerencse és balszerencse kényekedvények? A jelekből ítélve sajnos igen. Érdektelenül szemléli, mint pusztul e mikroközösség, és fásult bódulatából csak akkor zökken ki, ha valamilyen személyes tragédia éri. Ekkor is csak felszisszen, és egyénileg próbál kiutat találni, ami csak a menekülést, az elvándorlást vagy a beolvadást jelenti. A legelszomorítóbb, hogy nemcsak a közösség átlagos egyéniségeinek nincsen jövőképük, de azoknak a politikusoknak, értelmiségieknek sincs, akiknek egy reális és biztató nemzetstratégiával utat kellene mutatniuk, és felvázolniuk azokat a feladatokat, amelyek e közösség megmaradását biztosítják. Időnként elhangzanak ugyan követelések a hármass autonómiáról, de hogy ezt kinek, mi módon és mikor kell megvalósítania, azt homály fedi. Igaz, mindegyik magyar párt programjába foglalta ezt a célt, de megvalósítására eddig egyiknek sem volt „megfelelő” az idő, a kor. Néha tesznek némi bizonytalan lépéseket, el is érnek apró eredményeket, de egy határozott, távolba mutató stratégiát, olyant például, amit a történelmi VMDK felvázolt, tizenöt év alatt sem voltak képesek kiharcolni. A bajt tetézi, hogy az egykori program mindjobban „karcsúsodik”, szegényedik, de még ennek a megvalósulása is lehetetlennek tűnik. Sőt, a helyzetünk mindinkább rosszabbodik. Néhány megszállott ugyan megpróbálja menteni a menthetőt, de törekvésük a hatalom ellenállása és az egymásnak feszülő irigykedés, féltékenység, bizalmatlanság, pozícióféltés, de főleg a nemzetstratégia hiánya következtében látszattervekenységé foszlik.

Ha valaki ma a Szerbiában élő magyarság állapotát akarná meghatározni, az semmiképp sem kerülheti el azt

a megállapítást, hogy a többségi nemzethez viszonyítva is nagyfokú a szegénysége. Az iskoláztatása megkülönböztetett nehézségekbe ütközik, a művelődését a balkanizmus veszélyezteti, a nemzettudatának, a nemzeti büszkeségének és a közösségben való gondolkodásának a hiányosságai vitathatatlanok, a biztonságos élet kilátástalanságát pedig nap mint nap érzékeli.

A délvidéki magyarság tudatos elszegényítése és művelődésének a meggátolása a szerb hatalom részéről folyamatos tendencia a trianoni békediktátum óta. Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a németekhez és a szerbekhez viszonyítva már korábban is a szegényebb réteget képviselte, hisz a magyarokat a törökök kiűzése után a szegénység űzte erre a tájra, míg a németeket és másokat az osztrák kormány tudatosan telepítette ide, és segítette is őket. 1918 után a szerb hatalom létrejöttével a magyar földbirtokosoktól elvett földet csak a szerbek közt osztották szét. Ennek a megkülönböztetett „földreform”-nak nemcsak az lett a következménye, hogy a magyar földművesréteg továbbra is föld nélkül maradt, hanem a munkalehetőségét is elvesztette, mivel az úri birtokokon, ahol zselléreként vagy béresként dolgozott, többet nem volt rá szükség. Szerencsére az újonnan földhöz jutottak nem értettek a földműveléshez (nem is volt inyükre ez a kemény munka), így a magyarság munkájára ismét szükség mutatkozott. Igaz, hogy a szerbség ezzel megint nagyobb gazdagodási lehetőséghez jutott, sőt, a korrumpált, indokolatlanul magas tisztségekhez juttatott szerb tisztviselő gárda földműves és nem földműves magyarságot nyomorította zsarolással, jogtalan adóztatásokkal, üldöztetésekkel, a munkahelyek elvesztésének fenyegetésével. A magyarság azonban szorgalmával ezeket a hátrányokat az évek során igyekezett kiküszöbölni. Így húsz év elteltével még arra is volt ereje, hogy az újonnan formálódó magyar értelmiségi rétegét iskoláztassa.

A titói hatalom azonban a háború utáni államosítással, majd az erőszakos „szövetkezesítéssel” sajnos ismét a magyarságot, főleg a földműves réteget sújtotta. Azt a társadalmi kategóriát, ahol a magyarság számaránya a la-

kosság számához viszonyítva a legnagyobb volt, mivel az állami hivatalokból, intézményekből ki volt szorítva. Tanulási lehetőségei is korlátozottak voltak, ami miatt magasabb képzettséget igénylő munkahelyet csak elvéve vállalhatott. Az állami intézmények, gyárak, üzemek stb. vezető tisztségeit csak a megbízható szerb vagy montenegrói „elvtársak” tölthették be. Magyar esetleg csak helyettes lehetett, föltéve ha sokkal képzetlenebb volt a felettesénél, és aki a szerb igazgató munkáját is elvégezte. A földműves réteget a velejéig kiszigerelték, ezért a földjétől szabadulni vágyó, a városokba kényszerített földművelő magyarság általában csak munkásként tudott boldogulni. Főleg ez volt az oka annak a ma már nem kívánatos jelenségnek, hogy a magyarság általában az ipari szakmákat sajátította el, tanulta ki, amellyel biztos kenyérkeresethez juthatott. Ez viszont oda vezetett, hogy az értelmiségi rétege annyira megcsappant, hogy mára már katasztrofális kis méretre zsugorodott. Aki pedig nem akart éhbérért dolgozni, külföldre kényszerült, és többségében elveszett a magyarság számára. Az alattomos, magyarsággellenes titói politikának ez is volt a célja. Persze, a nacionalista-kommunista hatalomnak más módszerei is voltak a délvidéki magyarság megsemmisítésére. A '44-es véres terror után jött a testvériség-egység maszлага, amit csak mi magyarok vettünk komolyan, már-már annyira, hogy a létszámunk felére asszimilálódtunk. Sokan közülünk büszkébbek voltak a jugoszlávságukra, mint a magyarságukra, és a negyvenezernyi magyart lemészároló Titót hősként ünnepelték. Iskoláinkat és minden intézményünket a szerbvel összevonták, megnehezítve ezzel mindenféle kulturális felemelkedést. A szegénységbe és a balkáni kulturálatlanságba kényszerített délvidéki magyarság így lépett be a XXI. századba. A legsajnálatosabb az, hogy mind a mai napig nem létezik egyetlenegy párt vagy érdekvédelmi szervezet sem, amelyik bátran és határozottan kimondaná, valamint mindenhol és minden alkalomkor követelné a szerb hatalomtól a hármas autonómia (beleértve a magyar területi autonómiát is) megvalósítását, a gazdasági diszkrimináció megszüntetését, a magyar iskola-rendszer függetlenségének és a magyar intézményhálózat kiépítésének szükségességét, a magyar műemlékek és kulturális értékek védelmét, a régiek visszaállítását és újak létesítésének a lehetőségét, és mindezekelőtt az adott területeken a magyar nyelv valódi egyenrangúságát. A dologban az a legsajnálatosabb, hogy amire most is, de már korábban is volt és lenne lehetőség, a magyar pártok azt sem hajlandóak felvállalni. Egyetlen pártnak sincs kialakított gazdaságpolitikája.

Minden gazdasági támogatást az anyaországtól várnak, rossz néven veszik, hogy a magyar tőke nem jön Szerbiába, és ha jön is, akkor sem a magyarok által lakott területekre. Nem akarják megérteni, hogy a befektetők csak a politikailag és jogilag stabil országokba ruháznak be, és ha mégis rászánják magukat egy kockázatos befektetésre, akkor azt ott teszik, ahol a nagyobb jövedelem garántálva van. Azt pedig nem az elszegényített magyarlakta területek jelentik, hisz a szerb hatalom nem hajlandó itt fejleszteni és beruházni. (Eddig is csak élőködött rajtunk). Persze, a pártoknak lehetőségük nyílna például megszervezni, vagy legalább segíteni a gazdakörök és az értékesítő-beszerző szövetkezetek létrejöttét, amelyek a földművelőknek megkönnyítenék a tájékozódást, a korszerű tudás megszerzését, a kapcsolatteremtés kialakítását, a könnyebb értékesítést és a beszerzést. Azt, hogy a falusi lakosságnak ne kelljen aprópénzért elvesztegetnie a földjét, mert képtelen megélni belőle, hogy a fiatalok a falun is lássanak boldogulási lehetőséget, és ne kelljen majd a szerb háborús bűnösök által olcsón felvásárolt földeken ismét béresként dolgozniuk, mert mos ez a tendencia. A belgrádi és a székebb-szerbiai úrgazdagok ugyanis mostanában felvásárolják az elaggott magyaroktól a földet, egyesek, mint új földesurak már 1.000 hold földet is bitorolnak, és éhbérért magyar munkásokat foglalkoztatva busás haszonra tesznek szert. Mivel az állami vállalatok privatizációjával, amit szintén a szerb háborús nyereszkezők vittek végbe, a magyaroknak csak az a munka jut, amit a szerbek már nem hajlandók elvállalni, így a munka nélkül maradt magyar munkásság ismét a földművelésben látja a kiutat. Csakhogy a földek jelentős része, szerencsére eddig csak a tartomány déli részein, már a szerbek kezében van, ezért a mindenholon kiszorított magyarság itt is csak éhbérért kénytelen dolgozni. És kitéve a munkaadója kénye-kedvének, féltve munkahelyét, még attól is retteg, hogy egy magyar párt vagy szervezet tagja legyen. Ezt tanúsítja például a kutaspusztai (dreai) magyarok helyzete, akik az óbecsai birtokon dolgozva félnék bármelyik magyar pártba lépni, és még arra is hajlandók, hogy a leginkább magyargyűlölő szerb pártba tagságot vállaljanak. Valójában ők lettek a XXI. századi Balkán magyar rabszolgái vagy jobbágyai, hisz amilyen vallású és pártbeállítottságú a földbirtokos, a jobbágyának is olyan vallásúnak és pártbeli elkötelezettnek kell lennie. Ilyen módon a délvidéki magyarságot lassan és tudatosan attól is megfosztják, hogy politikai vagy más közösségi szerepet vállaljon, ami azt jelenti, hogy előbb-utóbb politikai küzdelmét ellehetetlenítik, a kulturális felemelkedését pe-

dig meggátolják. Az a mikroközösség, amelyet megfosztanak erkölcsétől és kultúrájától, amelynek létbiztonságát, illetve megélhetőségi vagy túlélési lehetőségeit a hatalomtól teszik függővé, az megszűnik közösség lenni, és mint szervezetlen embertömeget az uralkodó réteg kénye-kedve szerint befolyásolhat.

A határokon túlra szakadt magyarságnak tudnia kell, hogy mi csak addig lehetünk a szülőföldünkön itthon, és csak addig jelentünk politikai tényezőt, amely jogokat képes magunknak kiharcolni, amíg a megélhetést biztosító föld, a szülőföld a birtokunkban van. Ha ezt elherdáljuk, ha ez kicsúszik a lábunk alól, utána már csak hazátlan földönfutókká válunk, akiket bármely hatalom a kénye-kedve szerint befolyásolhat. Meg kell értenünk, hogy szülőföldünkön most folyik az ötödik kolonizáció, amely lehet, hogy számunkra az utolsó, a végső lesz.

Ezért a nemzeti stratégiának feltétlenül tartalmaznia kell a szülőföld, a munkalehetőséget biztosító termőföld biztosítását, megőrzését és birtokbavételét. Ennek érdekében célszerű lenne az elszegényedett magyar földtulajdonosoktól, akik olcsón vesztegetik el a földjüket, valamelyik történelmi egyház révén, (Bánságban a katolikusnak, Bácskában a reformátusnak), a magyarországi segélyekből felvásárolni ezeket a földeket, és képzett szakemberek révén jól működő gazdaságokat létrehozni, amelyek biztos megélhetést jelentenének a falusi magyarságnak. Magyarországi vállalkozókat is arra lehetne ösztönözni és biztatni, hogy vásárolják fel az olcsó bánsági, bácskai földeket, hisz ezt teszik a nyugati országok lakói is Közép-Kelet-Európában. Ez persze nemcsak a munkalehetőséget biztosítaná a számunkra, hanem megőrizné azokat a kompakt magyar területeket is, ahol a területi autonómiát létre lehetne hozni. Ha nem így cselekszünk, ha csak passzívan szemléljük, hogy a föld, a szülőföld hogyan csúszik ki a talpunk alól, mert azt a szerb úrgazdagok mind fölvásárolják, akkor hamarosan nem lesz hol megvalósítanunk a területi autonómiát. Különb is ezt példázza más népek történelme is: a románok ilyen módon hódították meg Erdélyt, a szerbek pedig így veszítették el Kosovót. Mi nem akarunk más területeket meghódítani, csak őrizni, megőrizni a sajátunkat.

A pártok azt sem hajlandók tudomásul venni, hogy az itteni magyarságnak az egyedüli kitörési lehetősége a tudás megszerzése. A magyarellenes szerb hatalom bezeg ezt jól tudja, és hathatósan él is azzal a lehetőségével, hogy a délvidéki magyarságot minél jobban balkanizálja. Például ezért szorítják tudatosan ki a magyar fiatalokat a belvárosi szórakozóhelyekről a perifériára, a civi-

zált közegből, ahol polgári szokásokat, divatot és viselkedési kultúrát sajátíthatnának el, a lumpenproletár környezetbe, a giccs és a szegénység világába. Hogy ez, és az ehhez hasonló jelenségek milyen jellemformáló hatással vannak az ifjúságra, azt a szabadkai esküvők tévéközvetítései is jól példázhatják. A szerb házasulandó fiatalok föllépése határozott, magabiztos, a legdivatosabb és izléses ruhákban jelennek meg. Érződik viselkedésükön a biztos anyagi háttér. Ezzel szemben a magyar fiatalok megilletődve, szégyenlősen, a generációk meggyötört kisebbségi terhével, kevésbé izléses és divatos ruhákban, ám sokkal fegyelmettebben és kulturáltabban viselkednek.

Persze, a hatalom más eszközökkel is él, hogy a magyar fiatalok iskoláztatását és művelődését megakadályozza. A magyar tagozatok fokozatos fölszámolása, gazdasági okokra hivatkozva, az osztályok létesítésének létszámminimuma, ami megkülönböztetően csak a „kisebbségi” iskolákra vonatkozik, a magyar tagozatok összevonása a szerbekkel, ahol az irányítás mindig a szerbek kezében van, az önálló szabadkai tanítóképző megnyitásának az elszabotálása, a tantervek befolyásolása, a tankönyvek behozatalának a meggátolása és egyáltalán a független magyar iskolahálózat létrehozásának tilalma, hogy csak a legfontosabbakat említsen meg, amelyek megszüntetését eddig egyetlen magyar párt sem volt képes elérni. Ennek pedig a legfőbb oka, hogy nem létezik egy egységes, szilárd határozat, hogy a délvidéki magyarságnak e téren mik a követelése, amit minden magyar pártnak nyíltan ki kellene nyilvánítania. Azaz nem létezik nemzetstratégia.

E siralmas helyzetünkben az a legelszomorítóbb dolog, hogy a kultúránk balkanizálódásában mi is nagyban ludasak vagyunk.

Például minden bíráló és elmarasztaló értékelés ellenére képtelenek vagyunk a kultúrát terjesztő leghatásosabb eszközt, a közszolgálati rádióinkat és a tévét a közművelődés szolgálatába állítani. Kozma Miklós miniszteri tanácsos 1925-ben a következő mondattal indította el a Magyar Rádiót: „Fogadalmat teszek arra, hogy minden üzleti szempontot háttérbe szorítva, tisztán csak a magyar kultúra szempontjait szem előtt tartva fogjuk ezt a fegyvert kezelni.” Nekünk, határon túlra szakadt magyaroknak még inkább okunk lenne e fegyvert okosan alkalmazni. Ezzel szemben mi tapasztalható? Az Újvidéki (közszolgálati) Rádió még azokat a helységneveket sem hajlandó magyarul használni, amelyeket a Magyar Nemzeti Tanács is elfogadott. Miközben mind a szabadkai, mind az újvidé-

ki rádióban vasárnaponként vég nélkül szól a legsilányabb muskátlizene, butítva, zenei izlésficamot okozva, balkanizálva az itt élő magyarságot. A zenei szerkesztők azzal érvelnek, hogy ezt igényli a lakosság, miközben tudniuk kéne, hogy nem azt kell közvetíteniük amit a hallgatók kérnek, hanem amit kérniük kellene, mert neveléssel, példamutatással idővel nem a rosszat, hanem az értékeset, a minőségit fogják igényelni. Ebben a csúfos népbútításban sokkal inkább hihető az az állítás, hogy a rádió bennfentesei anyagi juttatást kapnak a legsilányabb zenei együttesek népszerűsítése, reklámozása esetében. Üzleti érdekből elárulják a magyar kultúrát, és itt nem használ semmilyen érv vagy bírálat, mert nálunk „eladó az egész világ.” Az értelmiség tudatosan rombolja a délvidéki magyar kultúrát, és erkölcstelen magatartást tanúsít azzal, hogy a művelődést igénylő néptömegeknek olyan kultúrát árul, amit maga, annak silánysága miatt, megvet, s nem tart rá igényt.

E tevékenység káros hatását sajnos már szélesebb körben is tapasztalni lehet. Újabban ugyanis nemcsak a zenei izlést terelték téves útra, hanem a táncművészetünket is. Az igénytelenség, a hagyományok elvesztése és a lumpenszokások térhódítása e területen is megnyilvánul. Elszomorító látvány, hogy az egyedül csak a pénzt imádó kultúrpolitikusaink miként züllesztették le a legjellegzetesebb hagyományainkat, a zenénket és a táncainkat. A jó üzletet jelentő „rádiós lakodalmakkor” vagy más tévés rendezvényeken siralmas látványt nyújt, hogy miként járja a délvidéki magyarság a „jugó-csárdást”: a férfi nem a párja derekát fogja, s a nő sem a partnere vállára teszi a kezét, hanem a szerb kólótánc szerint egymás kezét fogva lépegetnek kettőt erre, kettőt arra a többnyire megbotránkoztató szövegű, újonnan komponált cigánynótákra. Hiányzik a tánccházmozgalom hatása, a táncosok büszke, délceg tartása, a tűz hiányzik még a fiatalokból is, ehelyett a kilügzött tudatú és kultúrájú jugómagyar-szindróma érvényesül. És a nemzeti kultúra rombolása továbbra is folytatódik. Sőt, mind jobban terjed északabbra, a határon túlra. Nem onnan vesszük át a jó magyar hagyományokat, szokásokat, hanem mi terjesztjük a balkanizmust. Ásotthalmon például a szabadkaiak „rádiólakodalmat” szerveztek, amelyen az itteni magyarok is jelen voltak. A helybeliek még hagyományos módon tartották a táncpartnerüket, a jugómagyarok viszont a szerb kóló módján, kézen fogva. Félő, hogy ez az igénytelenség tovább terjed majd, hisz mi voltunk az elindítói a muskátlizének is.

Más. Több mint két éve már, hogy magyarországi pénzekből felépült a zentai dokumentációs központ, aminek

működését mind a mai napig nem voltunk képesek megszervezni. Pedig ezzel a munkával, és egyáltalán az intézményes magyar kultúra szervezésével, amit ennek az intézménynek kellene felvállalnia (ez lenne a „délvidéki magyar művelődési minisztérium”), már több évtizedes kétséget kellene bepótolnunk. Önző magán- és pártérdekek gátolják a munka beindítását, mert akik tehetnének ennek érdekében valamit, azok vagy nem érdekeltek, vagy nincs elképzelésük e munka jelentőségéről, vagy az intézet vezetőségével kapcsolatos elképzelésük ellenkezik a legésszerűbb megoldással. Hogy mindennek ellenére mégis él a művelődési munka, az csak Hajnal Jenőnek és lelkes csapatának köszönhető. Csak az a kérdés, hogy ez a félmegoldás meddig folytatható, miközben óriási veszteséget ér a délvidéki magyar kultúrát.

Mostanában sok szó esik a Magyar Szó napilapról. A korábban jobb napokat megélt pártújság, amelyet a hatalom propagandaérdekekből bőségesen jutalmazott, mára csak a megmaradásáért küzdő kisebbségi lap lett, amelyet most különböző érdekcsoportok kívánnak befolyásuk alá vonni. Ezt persze egyik fél sem hajlandó bevallani, hanem bátortalan félmegoldásokkal, úgymond „átszervezésekkel” kísérelik meg céljukat elérni. Egyik sem meri nyíltan kimondani, hogy Észak-Bácskában vagy a szórvánnyá vált Újvidéken kívánja-e hagyni a lapot, miközben e bizonytalanságok közt a félmegoldásokkal a Magyar Szó mindjobban felmorzsolódik. Ha a Magyar Nemzeti Tanácsnak nem volt határozott elképzelése a lappal kapcsolatban, vagy ha mégis volt, de azt nem merete felvállalni, akkor nem is kellett volna belevágni egy ilyen bizonytalan kimenetelű intézkedésbe, aminek az egyedüli vesztesei az újság munkatársai, azaz maga a Magyar Szó és a délvidéki magyarság. Ha nincs egy egységes, kidolgozott nemzetstratégiánk, ha nem tudjuk, hogy mit akarunk, ha nem vagyunk képesek meghatározni, hogy mely irányba kívánatos haladni, akkor annak csak egy kulturális és gazdasági züllés lehet a következménye.

A délvidéki magyar társadalom jövőképe a kialakításában nagy gondot jelent a közösségi szellemiség és nemzettudat hiánya, ami főleg a fiatalabb generációknál érezhető. Az oktatásban, a nevelésben tapasztalható hiányosságok következtében nem alakul ki a fiatalokban egy egészséges nemzettudat. A gondot ugyanis az okozza, hogy az iskolai tantervek nem magyar szellemiségűek, a magyar történelmet nem tanítják, vagy ha igen, akkor főleg a negatív oldaláról mutatják be a magyarságot, a képzőművészet- és az énekoktatás a szerbből fordított tankönyvekből történik, ezért csak a pedagógustól függ,

hogyan hajlandó-e a fiatalokban kialakítani valamilyen magyarságtudatot. Persze, lehetne más módon is erősíteni az egyetemes magyarsághoz való tartozás igényét. Szerencsére ezt teszik az egyes egyházi és művelődési egyesületek (sajnos nem mind), a civil szervezetek, cserkészek stb. Viszont nagyfokú rombolást végeznek azok a „magyar” intézmények és újságok, amelyek korábban a jugoszlávság szeretetét hirdették, ma pedig, mivel mindez köddé vált, a globalizmus és a liberalizmus eszméjét népszerűsítik, miközben megvetik az úgynevezett „magyarkodást”. A jugoszlávimádás, a magyarságtudat elfojtása és a globalizáció hozta külföldi szennyszerűek dicsőítése olyan rombolást végeznek a magyar fiatalok lelkében, amit csak huzamosabb nevelőmunkával lehetne orvosolni. Hogy ez mennyire valós probléma, azt jól tükrözi az egyetlen délvidéki magyar ifjúsági újság szerkesztőpolitikája. Arra az olvasói kérdésre ugyanis, hogy a lap miért nem emlékezett meg legalább néhány sorban október 6-án és október 23-án az aradi vértanúkról, illetve a magyar forradalomról és szabadságharcról, a szerkesztőségnek az volt a véleménye és magyarázata, hogy a lapból nem csinálhatnak történelemkönyvet. (De voltak más, nyomdafestéket nem tűrő megjegyzések is.) Számukra fontosabb volt közölni a sziget-fesztiváli bulit, a külföldi popsztárok feslett dolgait, „egy ultravaderliberalista feljegyzéseit” stb. Az október 23-át megelőző héten egyetlen szó sem jelent meg a magyar forradalomról és szabadságharcról. Arról a dicső, nemzettudatunkat is erősítő eseményről, amikor a magyarság, már oly sokadik alkalommal, írta a világtörténelmet. Amikor a „pesti srácok”, a Dávidok megleckéztették a nagy szovjet Góliátot. Nagy idők, nagy magyar tettek, amiről a Képes Ifjúság nem akar tudni. Persze akad Budapestről is írás a lapban. Többek közt arról tudósít, hogy „alig cserélték ki Mr. Spielberg után az ágynevet, máris a magyar főváros vendége volt John Malkovich és Jeremy Irons”. De arról, hogy néhány évtizeddel korábban vér áztatta a pesti utcákat, a magyar fiatalok vére, arról nem hajlandó tudomást venni az újság. Mint ahogyan nem volt hajlandó buzdítani, bátorítani a fiatalokat sem, hogy tömegesen jelenjenek meg a délvidéki fiatalok által és a magyar ifjúság érdekében szervezett szabadkai tüntetésen. Ezek után fölmerül a kérdés, hogy kinek az érdekeit képviseli a Képes Ifjúság, ha nem hajlandó a magyar fiatalok mellett kiállni. Milyen véleményformálásra és milyen nevelésre kívánja oktatni a fiatalokat, ha semmilyen magyar nemzettudat nem sugárzik a lapból, és ha még

azokért sem hajlandó felemelni a szavát, akikért íródik a lap. Az a magyar ifjúsági lap, amely nem tartja feladatának ápolni a magyar hősök emlékét, a magyar múltat és a sorsot, de még (politikai okokból?) a délvidéki magyar fiatalokkal sem vállal szolidaritást, ha nem a nemzeti tudatot erősíti, hanem sokkal inkább az idegenimádatot, jobban teszi, ha nem neveli, ha nem formálja véleményét az itteni magyar ifjúságnak. Annak ellenére, hogy tehetné, hisz ez a feladata. Ha viszont mégsem teszi, akkor ez kimeríti a nemzetárulás fogalmát, bünt követ el. Ha lenne valamilyen nemzetstratégiánk, akkor a szerkesztőséget meneszteni kellene, azért hogy ne mérgezze a fiatalok lelki világát. De mivel ez nincs, így tovább folytatódik a magyar fiatalok nemzettudatának a rombolása.

A nemzeti stratégiahiánynak és az értelmetlen párt-harcoknak sajnos van fájdalmasabb következménye is. Például, a megígért magyarországi pénzekből, nagy csinnadrattával helyezték el Tóthfaluban a leendő egyházi gimnázium alapkövét. Felvonultak az egyház és a magyar pártok vezetői, szerepeltek, nyilatkozatokat adtak, majd amikor az épület épülni kezdett, a pénzek egy részét átírányították a Szabadkán épülő párt házhoz. A feneketlen zsáknak tűnő üvegalota eddig kétszer annyi pénzbe került, és még nincs bebutorozva, mint a sokkal izlésebb zentai Magyarház. A tóthfalusi építkezés pedig megállt. Hogy a rosszidő beálltaig mégis tető alá került az épület, az csak ft. Utasi atya áldozatvállalásának köszönhető. Persze, fontos a párt ház is, de a fontossági sorrendet azért jó lenne betartani, természetesen, ha lenne nemzetstratégiánk.

Ennek hiányában pedig erőnk és vagyonunk szétfoszlik, a szülőföld kicsúszik a lábunk alól, a munkahelyek idegen kézbe kerülnek, a magyarság zsellérsorba süllyed, a fiatalok nem látva boldogulási lehetőséget és biztonságos jövőt, külföldre vándorolnak. Az iskolázatlanságba kényszerített magyarság, amelynek már fölmozdították önbecsülését és nemzettudatát, könnyen manipulálhatóvá válik, nem képes ellenállni az erőszakos beolvasztási törekvéseknek, így feladva magyarságát, megszűnik közösségi léte. Nem lévén megfogalmazott követelésünk és nemzetstratégiánk, sem az anyaország, sem a világ nem tudja, hogy miben támogathat, de még a szerb hatalom sem érti, hogy mit akarunk, mivel ha az egyik párt valamilyen követeléssel áll elő, a másik föl- vagy alálicitál. Ideje lenne már megfogalmazni, hogy mit akarunk, és azért körömszakadtáig kiállnunk.